Прийшов москаль на постій,
Заглядає в очі:
«Свари, бабка, што-нибудь!»
А бабка не хоче.

«Нема!» — каже. «Как не быть?»
«А нема нічого!»
«Та ну, бабка, не шути!»
«Та нема ж, їй-богу!»

«Так и нет суда на нет!..
А тапор имееш?»
«Та сокира десь була!»
«А вады нагрееш?»

«Та нагрію; що ж води?»
«Ничаво, паладим,
Лиш бы тапор та вада,
Что-нибудь да сладим!»

Горить вогонь у печі,
Окріп закипає,
Москаль бере у окріп
Сокиру кидає.

«Теперь, бабка, если б так
Хоть крупи немного...
Энто было б знаєш што?
Ану-ка, єй-богу!»

Пішла баба до сіней,
Пригорщу приносить,

Але москаль, бісів син,
Сальця іще просить.

Несе бабка і сальця,
А далі до юшки
Підкинула і сама
Солі та петрушки.

І все її на умі
Варена сокира,
А сокиру вже давно
Витягнув псявіра.

Укипіло — їв москаль,
Баба помагала,
Москаль ранець натягав,
Баба доїдала.

Москаль ранець натягнув
Та й пішов, псявіра,
Баба ж сидить та все хвалить,
Що добра сокира.